

[Knud Kristensen.]

en Udtalelse angaaende Statsfinansernes Status, og jeg vil gerne med den højtærede Formands Tilladelse her citere nogle faa Linier, ligesom jeg beder om Tilladelse til nogle korte Citater længere henne i min Tale. Den højtærede Finansminister siger — i Fortrykket Sp. 11—:

„Den betingede Tilbagebetalingspligt, der var knyttet til den Hjælp, som dengang blev ydet, har jo nu vist sig ikke at blive effektiv, og det drejer sig altsaa her om et nu værdiløst Aktiv, som bør afskrives, naar Midlerne dertil er til Stede.“

Det er en Bemærkning angaaende de Udgifter til Landbruget, som blev afholdt i 1931—32, og som der var den Bestemmelse om, at de under visse Forhold skulde betales tilbage igen. Men nu siger Finansministeren, hvad jo er rigtigt, at dette Aktiv er fuldstændig værdiløst, og saa maa det afskrives, naar Midlerne dertil er til Stede. Jeg spørger da: Hvis nu Midlerne ikke er til Stede, skulde det saa ikke afskrives, skulde da et værdiløst Aktiv optages i Status? Er det den Maade, man fører Statusregnskab paa inden for Staten, at selv om en Ting er fuldstændig værdiløs, bliver den ikke afskrevet, hvis der ikke er et Overskud paa Finansloven, eller man i øvrigt har skaffet Midler dertil? Jeg spørger Finansministeren: Er der flere saadanne Poster? For hvis det er den Regel, man bruger med Hensyn til Afskrivning, synes jeg, at en Status bygget op paa det Grundlag er fuldkommen vildledende. Og det er fuldstændig uden Værdi at bygge en Status op, naar man kan risikere, at der deri er vigtige Poster, som slet ingen Værdi har. Jeg spørger Finansministeren, hvordan han tror et privat Selskab, der fører Regnskab paa den Maade, vilde være stillet.

Med Hensyn til Opgørelsen af Formuen paa det sidst aflagte Regnskab siger Finansministeren, at som Formueforøgelse er der et Beløb paa ca. 100 Mill. Kr., som er anvendt til at skaffe Staten Formuegenstande for. Men derved staar et Forbrug af Midler ogsaa paa 100 Mill. Kr., og det kan jo se ud, som om der var Balance. Men naar jeg gaar de Poster igennem, maa jeg tilstaa, at hvis jeg havde Valget mellem dem, man havde erhvervet sig, og dem, der er sat til, vilde jeg i høj Grad foretrække dem, der var opspist, fremfor dem, som man har forskaffet sig. Se, de Værdier, man her har forskaffet sig, er 35 Mill. Kr. godt og vel til Arbejder i offentlige Virksomheder, i Statsvirksomhederne, altsaa Penge, som i mange Tilfælde ingen Forrentning giver, og som aldrig bliver

betalt tilbage. Der er smaa 2 Mill. Kr. til Arbejdsløshedsfonden.

Jeg tror heller ikke, det er saadan sikre Midler; saa vidt mig bekendt er dens Skyld til Staten vokset fra Aar til Aar. Det er altsaa noget af det, man har faaet som Aktiver. Men paa den anden Side er der saadan noget som 15 Mill. Kr., som man havde til gode i Forvejen; de er altsaa indgaaet og nu brugt til at erhverve disse Aktiver med. Der er Salg af Obligationer for 26 Mill. Kr. Der er Salg af Landmandsbankaktier til en Værdi af 15 Mill. Kr. Der er Kursgevinst, som man kalder det, paa 6 Mill. Kr. Jeg gaar ud fra, at de er kommet paa den Maade, at man har optaget et svensk Laan; man har saa opført dem som Statsgæld for det, de androg i svenske Kroner, og saa har man faaet nogle danske Kroner tilovers, som man kalder Gevinst. Jeg skal ikke sige, hvorvidt det regnskabsmæssigt er forsvarligt, men det er nu en særlig Form for Gevinst at optage et Laan og ikke opføre det hele som Gæld, men opføre en Del af det som en Slags Kursgevinst. Men det er i alt Fald reelle Værdier og brugt til Erhvervelse af disse Formuegenstande. Dertil kommer en Forøgelse af Statens faste Gæld paa 9 Mill. Kr. Vi kommer derved op paa 71 Mill. Kr. af virkelige reelle Værdier, som, hver Dag man vil, kan gøres i Penge, og som, hvert Aar der gaar, giver Udbytte. Derfor siger jeg, at man kan nok stille det op og faa 100 Mill. Kr. paa den ene Side og 100 Mill. Kr. paa den anden Side. Der er for mig ingen Tvivl om, at det, man har destrueret paa denne Maade, det, som er gaaet ud af Formue-regnskabet, er langt mere værdifuldt end det, man har erhvervet sig igennem disse Penge. Derfor ser jeg ikke rettere, end at baade dette og det, at man, som Finansministeren har oplyst, har forøget Statens Gæld med 17 Mill. Kr., i Virkeligheden betyder en meget betydelig Forringelse af Statens virkelige Formue, af, hvad Staten i Virkeligheden ejer.

Men det, som for mig er mest betænkeligt, er, at det, der her er sket, er sket i en Højkonjunkturs Tid, ikke i en Krisetid eller under en Lavkonjunktur. Finansministeren oplyser selv, at Skatteindtægten for Finansaaret 1935—36 — det er vel saa den Skatteindtægt, man har haft i Aaret 1934 — har været 279 Mill. Kr. højere end Aaret i Forvejen. I 1935 har den været 176 Mill. Kr. højere end Aaret i Forvejen, og jeg er tilbøjelig til at tro, at Ministeren jo maatte kunne gøre Rede for, hvor meget den er steget for 1936. Men at det i hvert Fald er betydelige Beløb,